

Rijles op de

Iedereen kent ze inmiddels, de zogenaamde scootmobielen: elektrische rolstoelen voor ouderen en gehandicapten. Handig hoor, als je tenminste weet hoe je met zo'n ding moet omgaan. Stichting Welzorg kan de vraag maar ternauwernood aan.

Jetta Post

In de hal van de 55-plus flat waarin ze woont, staat mevrouw Korporaal (78) al op de uitkijk. Vandaag krijgt ze haar eerste rijles op de fonkelnieuwe scootmobiel. Een beetje zenuwachtig is ze wel. Toen het glanzende voertuig vier weken geleden werd bezorgd, mocht ze er al heel even op

rijden. Dat was geen succes. Het ding ging veel te hard en mevrouw Korporaal reed bijna de deur van haar buurvrouw aan gort. 'Het valt nog helemaal niet mee', verzucht ze nerveus, 'terwijl ik toch mijn hele leven brommer en auto heb gereden. Ik hoop dat ik het nog leer, al is het alleen maar om even bij mijn doch-

ter koffie te kunnen drinken.'

Mevrouw Korporaal kreeg haar elektrische driewieler via de Wet Voorzieningen Gehandicapten. Ze deed een aanvraag bij de stichting Tot en Met, het indicatieorgaan van de gemeente, en kreeg een positief advies. Tot en Met bestelde vervolgens bij de stichting Welzorg een scooter, die binnen afzienbare tijd thuis werd afgeleverd. Maar toen de Welzorg-leverancier mevrouw Korporaal tegen die deur zag knallen, wilde hij de felbegeerde scooter direct mee terug nemen. Daar wilde de bejaarde dame echter niets van weten. Pas toen ze had beloofd het apparaat vóór de vijf rijlessen niet meer aan te raken, mocht hij blijven staan.

Voordat de les begint, treft instructeur Persi Bouman een aantal maatregelen. Hij maakt naamlabels



FOTO DIANA SNABILE

scootmobiel

aan de contactsleuteltjes en vraagt zijn leerlinge het reservesleuteltje apart te bewaren. Om het opstappen te vergemakkelijken, manoeuvreert hij de wagen alvast naar het

'Deze mevrouw is een twijfelgeval'

midden van de gang. Langzaam beklimt mevrouw Korporaal de scoot-

er. Als ze eindelijk zit, wijst de instructeur haar op een hendeltje onder de zitting. Daarmee kan de stoel worden gedraaid. 'Om het instappen te vergemakkelijken', legt hij uit. Mevrouw Korporaal kijkt hem glazig aan.

Om het gevaarte te kunnen starten, moet de sleutel in het contact en een kwartslag worden gedraaid. Dat valt de oude dame zwaar. Minuten lang probeert ze het kleine sleuteltje in het slot te krijgen. Ze krijgt het er warm van. Als het haar eindelijk lukt, slaakt ze een zucht van verlichting. Ook de instructeur, met engelengeduld, lijkt opgelucht. Vier herseninfarcten heeft mevrouw Korporaal achter de rug. Daardoor heeft ze slechte controle over haar ledematen en is haar gezichtsvermogen ernstig aangetast. Met één oog ziet ze niets meer; met het andere

nog maar 40 procent. 'Deze mevrouw is een twijfelgeval', legt de instructeur uit. 'Het komt voor, dat Tot en Met iemand geschikt acht voor zo'n scooter, terwijl wij daarover niet zo zeker zijn.'

Vooraf de snelheidsknop levert problemen op. Die is zo klein dat mevrouw Korporaal spontaan het knipperlicht aandoet als haar gevraagd wordt de laagste stand te kiezen. Geduldig legt de instructeur uit dat de knop vijf posities heeft, oplopend van twee tot vijftien kilometer per uur. 'Omdat u het niet goed kunt zien, moet u héél goed luisteren', schoolmeestert hij. 'U hoort een klikje als de knop een hogere snelheid bereikt.' Mevrouw Korporaal draait vertwijfeld aan de knop, maar hoort niks. Toch mag ze enige tijd later een stukje rijden. Met een slakkengang bereikt mevrouw Korporaal de lift.

Ruim een halve meter ervoor brengt ze de scooter tot stilstand. Vanaf daar kijkt ze schaapachtig naar de deuren, die natuurlijk niet vanzelf opengaan. Hoe moet ze van zo'n afstand in he-

Vooraf de snelheidsknop levert problemen op

meetsnaam de liftknop indrukken? Rijden op een scootmobiel valt in-

derdaad niet mee. Toch wijst de gemeente steeds meer ouderen en gehandicapten zo'n elektrische rolstoel toe. Stichting Welzorg kan de levering maar ternauwernood aan. Laat staan dat zij personeel genoeg heeft om iedereen zo'n ding te leren besturen. Wie in een verzorgingstehuis zit, boft in dit geval. Daar leren ergotherapeuten je hoe je moet scootmobielen. De meeste thuiswonenden moeten het zichzelf leren en krijgen het dus nooit onder de knie. Slechts een enkeling heeft, net als mevrouw Korporaal, mazzel en krijgt tóch les. Inmiddels heeft de gemeente bedacht dat er een circuitje moet komen, om alle coureurs veilig te leren rijden. Maar dat kan nog wel een paar jaar duren. Tot die tijd blijft daarom meer dan de helft van de karretjes ongebruikt in de schuur staan.